

Jornada catalanista a Olot

crònica

Catalunya té feina aquests anys, entre altres coses, a celebrar centenaris i altres aniversaris: Jacint Verdaguer, Àngel Guimerà, Narcís Oller, Josep Torras i Bages, Frederic Soler «Pitarra», Carles Riba, Josep Vicenç Foix, Josep Maria de Segarra, Joan Salvat-Papasseit, Ferran Soldevila, Màrius Torres, entre els escriptors; les Bases de Manresa, entre els polítics.

S'organitzen actes de tot tipus, sovint amb ben poca assistència de públic, com ha estat el cas del recent homenatge a Jacint Verdaguer al pla de Solls i a la Mare de Déu del Mont, però el que és important és que es van publicant textos i fent algunes exposicions, vídeos i muntatges que van apropant el gran públic a aquells personatges o esdeveniments, ajudant a conèixer-los millor i a estimar-los com es mereixen.

Aquest és el cas de les Bases de Manresa, que van generar l'any 1992 una magnífica exposició itinerant, que incloïa diversos muntatges audiovisuals,

i que ara s'ha volgut completar a Olot amb una jornada de reflexió catalanista, organitzada per l'Associació per a les noves Bases de Manresa amb motiu del centenari de l'Assemblea de la Unió Catalanista a Olot.

L'esmentada assemblea es va desenvolupar en el seu moment (els dies 23 i 30 de juny de 1895) a la casa de la vila i es va cloure als paratges de la Moixina amb una arrossada regada amb *Champany de Sant Sadurní de Noya* (sic) i abundosos discursos. S'hi van llegir i debatre els projectes de bases sobre Obres públiques i Patrimoni, amb una destacada participació de Duran i Ventosa, Puig i Cadafalch i Botet Sisó, que llavors era president del Centre Catalanista de Girona.

Per tal de recordar-ho degudament es van programar dues exposicions a la Sala Oberta del Museu Comarcal, una sèrie de conferències i homenatges i un dinar de cloenda.

L'exposició itinerant *Els símbols de Catalunya*, que

L'Associació per a les noves Bases de Manresa va escollir Olot per celebrar una jornada de reflexió catalanista.

PEP CALLIS

després ha anat a Ripoll, mostrava material multimèdia, interactiu i audiovisual sobre els símbols més emblemàtics del país, des del comte Guifré el Pilós a la senyera, passant pels *Segadors*, el Pi de les Tres Branques, els castellers, la sardana, Montserrat, Sant Jordi i les institucions catalanes, entre altres.

La dedicada al centenari contenia mapes de la xarxa de carreteres i vies fèrries projectades a l'Assemblea d'Olot i realitzades per la Mancomunitat i les actuals, a més de material de l'època.

El divendres 30 de juny Josep Maria Ainaud va dissertar sobre *La Unió Catalanista i l'Assemblea d'Olot*, a la sala d'actes de la nova casa de la vila, insistint en l'important paper que aquesta va tenir en el camp de les comunicacions i del Patrimoni.

El dissabte al matí es van pronunciar 4 conferències al Saló de Descans del Teatre Principal, que es va omplir gràcies a la gent vinguda de Barcelona, amb el lema general de *Com avançar cap a la sobirania*. Els presentadors Enric Casassas i Carles Llorenç van tractar de desmentir la idea, difosa pels mitjans més conservadors de l'època i àdhuc els actuals, que l'Assemblea d'Olot va tenir molt poca transcendència, al·ludint a la crònica de *L'Olotí* següent, repartida entre els assistents, i al fet que les resolucions preses en aquella assemblea van ser en part assumides i posades en pràctica més tard per la Mancomunitat.

Font Moixina, on s'havia celebrat cent anys abans l'Assemblea de la Unió Catalanista.

Marc Puig va assenyalar que la principal mancança és la manca de coneixement del nostre país, per la qual cosa, com més cultivat sigui el gruix de la gent més a prop estarem de la sobirania nacional. Explicant l'experiència d'Acció Olímpica, va insistir en la necessitat d'adaptació als nous reptes de les tècniques de comunicació i d'arrelament dels sectors més desarrelats.

Josep Maria Terricabras va dir, entre altres coses, que la pertinència cultural a una nació és necessària, que el català és l'única llengua del món que un castellà pot entendre, ai las!, per la qual cosa cal crear un espai nacional de comunicació, va criticar la deixadesa lingüística dels mitjans de comunicació catalans i va concloure que la sobirania és l'objectiu de tota nació.

Magda Oranich va insistir en la relativitat de les lleis, en la necessitat d'una projecció internacional i d'una voluntat política davant qüestions tan importants com el projecte de Codi penal.

Finalment Heribert Barrera va insistir en els obstacles dels immigrants no integrats, dels vincles profunds entre Catalunya i Espanya en el terreny econòmic i financer i de la manca d'informació al respecte, per plantejar finalment la necessitat d'aconseguir el concert econòmic i de reclamar quan sigui el moment el dret a l'autodeterminació d'una forma legal i sobirana.

Després es van fer unes ofrenes florals als monuments a Joaquim Vayreda i Joan Pere Fontanella, amb els respectius parlaments i el *Cant dels Segadors*, i una arrossada als paratges de la Moixina.

Recordar els passats és fer-los viure, i la millor manera de fer-ho és fer nostre el seu missatge, i passar-lo als que ens vénen al darrera amb gestos clars, paraules entenedores i imatges ben refrescants.

JOAN FORT I OLIVELLA